

Benvolguts amigues i amics:

Amb la inauguració de les obres d'adequació a les normatives legals vigents del teatre i de l'auditori, es va entregar als assistents un exemplar d'un butlletí on, a grans trets, ja es detalla la història del Centre. Per tant, el què intentaré fer avui és situar cada efemèride en el context històric i social en què es va produir.

Per comprendre una mica què va motivar al Dr. Codina a fundar el Centre, crec que prèviament hauríem de fer un breu repàs de la història del segle XIX i un plantejament de la situació político-social de l'època.

El segle XIX comença a Catalunya amb la guerra del francès (dita a Espanya "guerra de la independència") i segueix amb l'aprovació el 19 de març de 1812 de la Constitució de Cadis (anomenada "La Pepa"), la invasió de les tropes franceses que recolzen la implantació de l'absolutisme de Ferran VII (els anomenats 100.000 fills de Sant Lluís), les tres guerres carlines, que a més de guerres dinàstiques són guerres d'enfrontaments ideològics, i finalitzant ja el segle amb l'aportació que cal fer al govern espanyol, tant econòmicament com amb homes, per ajudar a les guerres que té obertes a Cuba, Puerto Rico, les Filipines i al Nord d'Àfrica. És tanta la pressió econòmica que, a Catalunya, es produeix un fet insòlit: els industrials i comerciants es neguen a pagar impostos. És un episodi que es coneix com "el tancament de caixes".

Socialment, l'arribada de les màquines de vapor i les seves aplicacions industrials han canviat totalment les relacions laborals. Els antics artesans han anat sent substituïts per fàbriques que exploten els treballadors amb jornades de fins a 12 o 14 hores diàries i que, a més, van a jornal, la qual cosa vol dir que cobren per dia de feina, i el dia que estan malalts o el que per qualsevol altra circumstància no poden anar a treballar, aquell dia no cobren i a més poden ser acomiadats immediatament. Solament uns quants treballadors de confiança, els anomenats "setmanals", que a més van els diumenges a la fàbrica per repassar i reparar (si cal) els "embarrats" amb què es transmet l'energia que genera la caldera, tenen la possibilitat de cobrar si emmalalteixen. Els dependents de comerç viuen amb l'empresari i sovint dormen sobre els mateixos taulells on despatxen.

Per contrarestar aquesta situació a Anglaterra primer i a Espanya després (a Catalunya especialment, com a zona capdavantera de la transformació industrial) s'han constituït els primers Sindicats. I freqüentment hi ha sagnants enfrontaments entre els anomenats "pinxos", que són pistolers a sou tant dels empresaris com dels sindicats. Preferentment dels primers, que pretenen escapçar el moviment sindical. I en la vessant ideològica, Karl Marx publica el 1867 la primera part de "El Capital", que ampliarà Engels amb dues parts més publicades el 1885 i 1894, com homenatge pòstum, ja que Marx va morir el 1883. I per contrarestar la influència d'aquests texts, el Papa Lleó XIII escriu el 1891 una de les Encíclics més famoses. La "Rerum Novarum", en què condemna l'explotació dels obrers per part dels patrons.

A més, a Catalunya hi ha un fort debat nacional i cultural del qual en són els principals impulsors Valentí Almirall i Enric Prat de la Riba.

Per acabar aquest esbós, cal dir que si hom era cridat a quintes, amb un sistema militar obligatori, hi havia una gran possibilitat d'haver d'anar a alguna de les guerres que he citat abans a ultramar o al Nord d'Àfrica. Però un se'n podia lliurar si pagava el que s'anomenava "la quota", és a dir, una quantitat de diners equivalent a la manutenció dels anys que durava la "mili" de la persona que teòricament el substituïa a l'exèrcit. Com podeu suposar només les classes acomodades podien fer ús d'aquesta prerrogativa.

Amb el panorama polític i laboral que us he descrit podreu deduir fàcilment la situació anímica de bona part de la població, principalment la de la classe treballadora, molt propera a la degradació humana i moral.

Però com sol passar en aquests casos, la societat reacciona. Pren iniciatives diverses i van naixent moviments, ateneus i centres, per cobrir determinades necessitats, d'acord amb l'ideari dels seus fundadors. I així veiem com neixen els Cors de Clavé, els primers Ateneus i les primeres Cooperatives de consum.

I és en aquest context en què, alguns sacerdots conscienciats i amb un gran carisma social, funden Centres. A la segona meitat del segle XIX veiem néixer els Lluïsos d'Horta i de Gràcia, el Centre Moral i Instructiu de Gràcia, els Cercles Catòlics de Gràcia i Sant Andreu i a Ciutat Vella el nostre Centre de Sant Pere Apòstol i un altre a redós de la parròquia de Betlem. Poc després, es crea el Centre Moral al Poble Nou, el Centre Catòlic a L'Hospitalet, la Sala Cabañes a Mataró i alguns altres Centres vinculats a Parròquies com serà el de Sarrià. Neixen tots, com podeu veure, en entorns industrials.

És el 2 de febrer de 1892, festa de la Candelera, quan el Dr. Francesc de Paula Codina i Sert, sacerdot vinculat a la parròquia de Sant Pere de les Puel·les on s'ocupava del catecisme dels infants i adolescents, inaugura un Centre al número 14 del carrer d'En Mónec, havent llogat les quadres de la planta baixa i els pisos principal i primer. Com tots sabeu, la Candelera és la festa en què, transcorreguts 40 dies després del Nadal, es commemora el fet que Maria, seguint la tradició jueva, va anar al Temple a presentar el seu fill i a complir el ritual de la purificació. Us explico això per facilitar que entengueu el nom amb que es va inaugurar el Centre i que va ser:

"CENTRE PIETÓS I RECREATIU DE LA PURIFICACIÓ I SANT PERE APÓSTOL"

Permeteu-me que, malgrat no correspongui a la narració, obri un parèntesi per aclarir el perquè d'aquesta festivitat. Com que la cultura del poble era pràcticament nul·la, per evitar les conseqüències de què les dones, sense estar recuperades de les seqüeles grans o petites que pot deixar en el seu cos un embaràs o un part, fossin forçades a mantenir relacions sexuals, el judaisme i més tard el cristianisme les declaraven impures durant la quarantena. Com a norma profilàctica va funcionar. Avui, amb més formació ens pot costar d'entendre que es considerés

impura una dona després d'haver fet el més gran que es pot fer: concebre, gestar i parir un ésser humà. Tanco parèntesi.

El Dr. Codina funda el Centre amb la finalitat de donar formació espiritual i humana a infants, adolescents, joves i homes del barri. Forçat per l'horari de treball de la gent, les activitats es desenvoluparan els vespres i els diumenges (els dissabtes eren feiners). Bàsicament hi ha escoles nocturnes per adolescents i joves, i reunions de formació per adults amb dues trobades conjuntes. Els dissabtes a darrera hora una pregària mariana "La sabatina" i els diumenges a la tarda una conferència formativa per part del Director o algun altre sacerdot convidat sobre un tema espiritual o evangèlic. Els infants del barri són acollits els diumenges a la tarda per a la seva formació catequètica. Cal dir, però, que en aquella època, i com era habitual en aquells Centres, les dones quedaven excloses de les activitats. Recordeu que la Llei que permet el sufragi de les dones és del 1932.

El Centre creix ràpidament, el local del carrer d'En Mónec resulta insuficient i el Dr. Codina lloga uns locals al número 40 del carrer de Trafalgar, més tard canviat com a 48, prop del carrer de Méndez Núñez.

Però l'entitat segueix creixent i el Dr. Codina, membre d'una família benestant de Barcelona, adquireix el 1923 una finca al carrer de Sant Pere Més Alt número 25, que llinda per la part posterior amb un carrer, tallat al trànsit fa anys, però que té un accés pels veïns, per la cantonada dels carrers Ortigosa i Trafalgar, (avui tancat per una casa) i anomenat Hort d'En Favà. Aquest fet li permet construir un local adjunt, amb un teatre molt digne, i un edifici per escola i patis per la mainada. El que en el seu temps foren les classes és avui l'auditori.

El nou local s'inaugurà l'abril de 1925, amb la presència de l'arquebisbe de Tarragona i el cardenal Vidal i Barraquer, màxima autoritat de l'Església catalana (mort a Ginebra perquè el general Franco no el va deixar tornar a Espanya per no haver signat el reconeixement de la guerra incivil i fratricida com una "Croada"). Crec que la presència en aquesta inauguració del cardenal Vidal i Barraquer prova el prestigi que tenia el Centre i el seu fundador, en aquella època.

El Dr. Codina, per ajudar a les despeses de manteniment de l'immoble, lloga els pisos segons, un tercer i una de les botigues, i l'altre tercer el cedeix com a vivenda al matrimoni que farà el servei de consergeria i es cuidarà de la neteja de la casa.

La part de l'immoble que utilitzaran els socis del Centre s'estructura amb una gran entrada que permet l'accés directe al teatre i amb una escala a mà esquerra per l'accés dels socis a la planta principal, on s'ubiquen la sala Cafè, la biblioteca i una sala de formació. I des d'aquesta sala principal surten escales que permeten baixar per l'interior fins al hall del teatre o bé accedir al primer pis on hi ha més sales de formació i la Capella, o accedir a través dels patis a l'edifici de l'escola.

El Dr. Codina encomana la direcció pedagògica de l'escola diürna als jesuïtes i la responsabilitat de la formació dels assistents a l'escola nocturna i la catequètica

recau en els socis de l'entitat. El Dr. Codina disposa d'altres sacerdots que col·laboren amb ell, com els Drs. Balcells i Brichs o Mn. Romaña.

El Centre va fomentar entre els seus socis la formació literària i musical. Es celebraven concursos literaris i entre els músics importants que ha tingut Catalunya i que han estat socis del Centre podem citar els mestres Roma, Joan Llongueres i Amadeu Vives.

La situació política canvia l'any 1931 i és llavors quan el Dr. Codina, tement que es pogués repetir una expropiació de béns eclesiàstics com havia passat l'any 1835, constitueix el 1932 una Societat Anònima que s'anomenarà Cultural Obrera S.A. (COSA com acrònim) que serà la propietària del immoble i de la qual ell serà el principal accionista, i cedeix la resta d'accions a dos socis de la seva màxima confiança.

En aquell any 1931 hi hagué una gran festa amb la visita del Bisbe de Barcelona el Dr. Manuel Irurita i Almandoz. No fou, però, aquesta la primera visita d'un bisbe de Barcelona al Centre ja que abans l'havien visitat el Dr. Ramón Guillaumet l'any 1921 i el Dr. Josep Miralles el 1927. Cal recordar que en aquells temps la diòcesi de Barcelona era presidida per un bisbe i que no fou fins a la dècada del anys 50 que esdevindrà un arquebisbat.

La vida del Centre queda reflectida en uns butlletins que es publicaven, primer esporàdicament i després ja periòdicament, sota el títol de "L'estel". El primer fou publicat l'abril del 1911 i el darrer, el número 261, el desembre de 1932. Aquest butlletí va ser substituït per un altre anomenat "Nova llavor" que es va començar a publicar el gener de 1933 i se'n van fer 43 números fins el juliol de 1936.

Aquesta data ens situa ja en l'inici del conflicte bèl·lic. El 18 de juliol, per precaució, un soci crema els arxius del Centre per evitar represàlies, amb la qual cosa es perd una part de la història documentada del Centre, i es retira la imatge de la Immaculada de la Capella, la qual restarà amagada a casa d'un soci. L'immoble és ocupat, alguns socis marxen cap al front, altres són detinguts, algun és assassinat i alguns fugen i passen a través de França cap a l'Espanya ja en poder de les tropes franquistes. Un d'ells és el Dr. Codina, que és acompanyat per algun soci del Centre i mor a San Sebastian el febrer de 1938.

El 26 de gener de 1939 uns socis van ocupar els locals del Centre, cosa que permet iniciar una nova etapa en la vida de l'entitat. En una època d'exaltació religiosa i penúria econòmica, els Centres varen ser llocs d'aixopluc i de convivència, i visqueren tots una etapa florent, tant en nombre d'activitats com en nombre de socis. Cal remarcar d'aquella època la que va esdevenir una activitat social important: el teatre. Les representacions teatrals omplien normalment l'aforament de la sala i ben aviat, particularment "Els Pastorets", van començar a representar-se novament en català, la qual cosa, vist l'edicta franquista del 1937 que prohibia parlar en públic en català, va representar una fita gairebé històrica.

En aquell mateix any és nomenat interinament com a director el Dr. Ramón Balcells i Buigas, i uns tres anys més tard el pare jesuïta Josep Mª Soler de Morell.

A l'inici del curs 1944-1945 el Centre és acollit per la Comunitat de l'Oratori de Sant Felip Neri, de la qual és preposit en aquell moment el pare Serafí Alemany i Vendrell. Es nomena com a director del Centre a qui fou Vicari Episcopal en la clandestinitat durant la guerra civil, el Pare Josep Mª Torrent i Lloveras, i col·laboren amb ell dos felipons joves: els pares Serafí Alemany i Esteve i el pare Antoni Casamor. El període d'aixopluc del Centre per part dels felipons va durar uns 15 anys.

L'escola diürna es posa sota la direcció d'un gran home i soci antic del Centre, el Sr. Joan Barbé i Coris, mestre a Tossa de Mar abans de la guerra i represaliat pel franquisme per catalanista, i s'anomena titular de l'escola (és a dir, representant de la propietat) al Pare Serafí Alemany Esteve, que uneix a la seva condició de sacerdot, el títol de mestre.

La Societat Anònima COSA fundada, com hem dit abans, el 1932, i que ara té uns nous accionistes, fa un contracte simbòlic d'inquilinat indefinit (com era normal en aquells temps) per l'import d'una pesseta a l'any, dels locals del Centre a l'Oratori de Sant Felip Neri.

Aquell curs, doncs, conclou una etapa d'interinitat i s'inicia una fase de consolidació sobre les estructures que caracteritzen l'entitat des de la seva fundació: Escoles diürnes i nocturnes, catequesi d'infants i adolescents els diumenges a la tarda, formació humana i cristiana durant la setmana i amb unes sales de convivència social i esbarjo que disposen d'un petit bar. Dos actes comunitaris continuen constituint, però, el lligam espiritual entre tots els socis del Centre: La sabatina dels dissabtes a la tarda i la conferència del Pare Director els diumenges a la tarda.

La que podríem anomenar Festa Major del Centre era la festa de la Primera Comunió dels infants de la Catequesi. La celebració eucarística es feia a l'església de Sant Francesc de Paula, on s'anava en processó des del Centre. En els anys posteriors a la guerra incivil, i degut a la precarietat econòmica, el Centre proporcionava als nens inclús un vestit adequat a la festa. Dissortadament aquesta situació es va allargar més del que era desitjable. I després de la Missa, al Centre hi havia un esmorzar de germanor. Els nens que havien combregat per primera vegada i els seus pares esmorzaven a la sala del teatre, d'on s'havien retirat prèviament les butaques. Els socis a la sala cafè i la resta dels nens del catecisme, els perseverants i els congregants als patis. També eren festes importants la de la Puríssima i la de Sant Pere, els patrons del Centre.

Al Pare Torrent el va succeir com director del Centre el Pare Serafí Alemany i Esteve, que va donar un nou impuls a les activitats i va iniciar una obertura en alguns aspectes de la vida social. Es va fundar el Grup excursionista Sant Pere Apòstol que, amb el seu acrònim GESPA, ha aixoplugat moltes activitats externes de la casa. Es va crear un grup de reflexió i diàleg que es va anomenar Oratori i

Joventut, i per part d'en Josep Mª Castelló es va intentar posar en marxa al Centre una coral, la qual cosa no va reeixir per la prohibició estatutària que les dones fossin sòcies del Centre.

Els canvis econòmics i socials propiciats per la posada en marxa dels Plans de Desenvolupament, per la introducció del 600 en la vida de la gent, i l'augment de la possibilitat de fer hores extres amb què la gent pagava a terminis el cotxe, els electrodomèstics o fins i tot la compra d'una vivenda (fins llavors les famílies formades per 2 o inclús 3 generacions vivien en el mateix pis de lloguer), propicien un declivi de la vida associativa, la qual cosa afecta també el Centre. I això, unit al fet que alguns canvis que proposa la Direcció no acaben de ser ben vistos per un sector influent de socis, porta al Pare Alemany a anunciar el dia de Sant Pere de 1959 que renuncia a la Direcció del Centre i que cedeix el càrrec, provisionalment, al Pare preòsit de Sant Felip Neri, el Pare Bernat Casanovas, que, poc temps després, el 19 d'abril de 1960, anuncia que l'Oratori de Sant Felip Neri renuncia definitivament a la Direcció del Centre. Cal dir però, que aquesta renúncia no va portar incorporada la dels drets de llogaters que tenien des del 1944, ni la de la propietat pedagògica de l'escola, la qual cosa va comportar alguns problemes posteriors. Cal destacar també que en aquest període de finals dels anys cinquanta dos dels tres socis titulars de les accions de COSA, les van cedir a l'Arquebisbat, que esdevé propietari del 66% de l'immoble del Centre.

El 30 d'abril de 1960 és nomenat nou Director del Centre el Dr. Antoni Anglada i Anfruns i la seva gestió dura fins el 8 de juny de 1962. Després de gairebé dos anys sense que cap sacerdot ocupi la direcció del Centre, el 26 de març de 1964 és nomenat Director del Centre el Dr. Antoni de Piña i Coma.

Malgrat els esforços dels dos directors per donar un nou impuls a l'entitat, les tensions internes segueixen i finalment a finals de l'any 1970, l'Arquebisbat intervé. El Dr. Piña presenta la dimissió del càrrec i es constitueix una Comissió Gestora presidida pel rector de la parròquia Mn. Antoni Ros i formada per tots els ex-presidents de les diverses juntes que han col·laborat amb els successius Directors. Aquesta comissió és l'encarregada de redactar uns nous Estatuts. Un cop redactats, s'obre un període d'esmenes i són sotmesos a l'aprovació per part dels socis en una Assemblea Extraordinària que presideix el llavors Bisbe auxiliar de Barcelona, el Dr. Josep Mª Guix, veí del carrer, el 13 d'octubre de 1971. En el mateix acte és escollida també la primera Junta del Centre d'acord amb els nous Estatuts, que reconeixen la sobirania de l'Assemblea en les decisions que es prenguin amb posterioritat.

Permeteu-me ara un sincer record als membres d'aquella junta que prematurament ens han deixat. Un record per Miquel Baltà (en Calet), per Manel Busqué, per Josep Mª Castelló (en Cate), per Josep Macià (en Frere) i per Jordi Siles (en Xordi).

La vida del Centre en aquests darrers 45 anys, per més propera, ja és coneguda per la majoria de tots vosaltres i per tant no cal repassar-la amb tant detall.

Permeteu-me, però, algunes pinzellades sobre els canvis i esdeveniments més importants.

Poc després de l'Assemblea i ratificats els Estatuts per l'Arquebisbat, és nomenat Consiliari del Centre el pare escolapi Oriol Tremoleda, que havia estat a Cuba i posteriorment a Miami amb els exiliats cubans. Home de mentalitat oberta i molt preparat, va promoure la secularització del Centre a partir del 1973. Des de llavors, malgrat hem tingut algun Consiliari teòric, la presència de clergues a la casa ha estat nul·la.

La nova junta comença a prendre decisions que canviaran la vida del Centre. La primera es autoritzar, d'acord amb el nou Estatut, que les dones siguin sòcies. Aquest fet provoca que alguns socis antics es donin de baixa amb l'argument que "El Centre ja no és el que era". Una altra decisió important és l'enfocament de la relació amb les diverses seccions, forçat per la situació econòmica, ja que la Junta es troba sense efectiu a la caixa i amb un deute de 10.000 pessetes amb l'electricista del barri, que va afrontar amb aportacions pecuniàries d'algun dels seus membres. Es va haver de donar autonomia econòmica a cadascuna de les seccions per finançar les seves activitats, descartant la idea d'acció unitària que hi havia hagut fins llavors, mantinguda per algun mecenatge, la qual cosa va implicar un canvi important en l'estructura.

El catecisme dominical és substituït per un esplai els dissabtes a la tarda, malgrat els intents perquè la catequesi que tenia el Pare caputxí Josep Herrera al carrer de Victòria s'instal·lés al Centre. Cal dir que aquest esplai ja existia ubicat al santuari de l'Ajuda. Però el fet que a l'Ajuda es celebressin reunions clandestines d'Unió Democràtica de Catalunya (no en va el president dels terciaris franciscans era llavors el Sr. Miquel Coll Alentorn) i del PSC-Reagrupament, i davant del risc que els adolescents es veiessin implicats en alguna intervenció policial, se'ns va demanar d'acollir l'esmentat esplai. Quan els monitors de l'esplai, per motius personals, ho van deixar, va ser reemplaçat per l'Agrupament Escolta Apel·les Mestres, que havia estat fundat a l'Agrupació Excursionista de Catalunya però tenia problemes d'espai.

Una decisió difícil i dolorosa va ser la de la clausura de les escoles, que va venir forçada per la manca d'espai per adaptar-les a la nova Llei d'Ensenyament, que obligava a acollir totes les classes de primària. Malgrat contactar amb altres escoles del barri, avui també desaparegudes, per formar unitats educatives, o l'intent de reconvertir l'escola en un Centre d'educació per a persones amb deficiències, no es va poder concretar cap projecte i la clausura ve ser inevitable. El local que albergava l'escola es va reconvertir en una gran sala per jugar al ping-pong, i posteriorment als anys noranta en un magnífic auditori.

La sala d'entrada al teatre es va condicionar com a sala d'exposicions, que va tenir una efímera però molt reeixida vida, gràcies a la gestió sol·lícita, desinteressada, professional i mai prou ponderada d'en Xordi Siles.

La incorporació del grup, que es va autoanomenar "Grup de Joves", molt conscienciats políticament (eren la branca juvenil del PSUC al barri), que abans s'havien instal·lat a la Parròquia de Sant Francesc amb el nom de Agrupament Baden Powell (com a subterfugi ja que estàvem en el període pre-democràtic) i que el Rector ens va demanar d'acollir (segurament per treure se'ls de sobre) va ser un revulsiu social important. Ells van propiciar que, juntament amb la Penya Cultural Barcelonesa del carrer de Sant Pere Més Baix, el Casal de Montserrat del carrer Mercaders i altres entitats del barri, constituíssim el Secretariat de Barcelona vella del 2n Congrés de Cultura Catalana, de la qual el Centre va ocupar la secretaria i va albergar l'exposició que es va organitzar per reivindicar l'etiquetatge en català. També cal destacar d'aquella època la celebració d'una trobada el mes de maig de 1977, sorprenentment autoritzada, dels 5 sindicats clandestins que existien: UGT, CNT, USO, SOC i CC.OO. Cal dir que el comportament del públic, conscient de la novetat que allò comportava, va ser exemplar.

La incorporació i creació de Colles sardanistes, (n'hi va arribar a haver 5 en un moment concret), la consolidació de la Coral Catalunya (avui Madrigalistes de Catalunya), la creació d'escoles de teatre infantil i juvenil i l'acollida de diversos grups són fites que ens porten fins al Centre actual. S'han aconseguit també ajudes per part de les administracions (per fer-ho es va haver de crear la societat Consellers de Sant Pere Apòstol, avui ja dissolta) que han permès millorar l'economia de l'entitat. I es va aconseguir també després de molt esforç la renúncia de l'Oratori de Sant Felip Neri del seu contracte d'inquilinat i la redacció d'un nou contracte indefinit del qual és titular el Centre.

Ja a finals de la dècada dels 90, el Centre, consolidat com a entitat de referència al barri, va acollir la firma del Pla Integral del Casc Antic (el PICA) que va presidir el llavors molt honorable President de la Generalitat Jordi Pujol. També en aquella època es crea al Centre el Grup Ecologista (GENAB) i es comença a acollir diverses entitats que per la pujada desorbitada dels preus dels lloguers han d'abandonar el local que fins llavors havien constituït el seu estatge social. Una d'elles, l'Associació Musical de Mestres Directors, és avui un referent en la tasca d'organització quinzenal de concerts i en la custòdia d'un important arxiu musical.

Encara dos esdeveniments voldria remarcar d'aquests darrers anys i són les celebracions del 90è aniversari i del centenari de la fundació del Centre. Un reguitzell d'actes programats, que en el cas del centenari es celebraren al llarg de tot un any, i particularment unes solemnes jornades d'obertura i clausura. En la clausura del 90è aniversari, el llavors conseller de Presidència de la Generalitat el Sr. Miquel Coll i Alentorn va oferir una conferència, i en la del centenari l'arquebisbe emèrit el cardenal Narcís Jubany va presidir una missa solemne a l'església de Sant Felip Neri i va fer una visita al Centre abans del dinar de germanor amb què es va clausurar la commemoració.

El Centre s'ha anat adaptant als nous temps, atent als canvis que s'han produït al barri. El Centre va acollir, per exemple, els primers cursos de català o el primer club per a persones de la Tercera Edat del barri de Sant Pere, malgrat que

després, amb la normalització lingüística o per una millor oferta pels avis, per part del Pares Camils, renunciés a les seves iniciatives. Va participar des del principi en les reunions per constituir la Federació d'Ateneus, i va albergar una reunió per reconstituir el Sindicat de Cecs de Catalunya, iniciativa que es va considerar inviable per part del col·lectiu d'invidents per la força de l'ONCE. El Centre és una entitat de referència i no solament al barri, on encapçala i coordina la celebració de la Festa Major, sinó també a tot Barcelona, ja que acull a gent procedent de diversos barris. Tant és així, que va merèixer que l'Ajuntament li atorgués la Medalla d'Honor de Barcelona l'any 2010, i esperem que ben aviat la Generalitat de Catalunya ens pugui concedir la Creu de Sant Jordi.

Un altre fet determinant és la compra de l'edifici per part de l'Ajuntament a l'Arquebisbat de Barcelona, el qual n'era propietari al 100% des de 1974, tot i que s'havia despreocupat totalment del seu manteniment malgrat els requeriments de l'Administració i del mateix Centre. L'adequació del teatre i l'auditori per part de l'Ajuntament a les exigències com a local de pública concurrència augmenta de forma notable el ventall de possibilitat d'organització d'activitats.

Mantenir una línia d'obertura i serietat, i gestionar espais per tal d'obtenir suficients recursos econòmics que permetin assegurar la vida del Centre, no és fàcil. És evident que l'entitat no és, avui, aquell Centre pietós que en el seu moment va fundar el doctor Codina, però sí que, d'alguna manera, intenta seguir sent fidel al que suggereix el seu escut. Fidel a l'esperit d'una Església compromesa socialment, oberta al món, acollidora, que no discrimina, amatent a les mancances dels més propers, a les quals busca solucions i les materialitza com va fer en el seu dia el Dr. Codina. Fidel a Catalunya i a les seves tradicions i expressions culturals i fidel al barri de Sant Pere. En un ideari del Centre redactat fa uns quinze anys es manifesta que "El Centre s'adhereix a la Declaració Universal dels Drets Humans de les Nacions Unides".

I ara, abans d'acabar, permeteu-me un darrer desig. Com que ja sé que sou persones educades i que quan acabi aplaudireu, deixeu-me que jo, que ja em considero prou regradat amb la vostra assistència i la vostra atenció, faci que els vostres aplaudiments siguin un reconeixement per als familiars que, de bon o mal grat (que de tot hi ha hagut), han sacrificat estones de convivència i de lleure i han patit absències, en les estones que les seves parelles o progenitors dediquen al Centre. I que ho faci extensible als familiars de tot el voluntariat, ja que amb les seves renúncies també contribueixen de forma indirecta, però no per això menys efectiva, en la confecció de la història del Centre, de Barcelona i de Catalunya.

Gràcies.

Jaume Saladrigas, 2 de febrer de 2017